

Herdabrev för fastan 2016

Kära systrar och kära bröder i Stockholms katolska stift!

När vi idag får fira Herrens frambärande i templet, är det glada och eviga budskapet att Jesus Kristus är det sanna ljuset för alla människor och i alla tider. I honom blir frälsningen uppenbarad inför hela världens ögon. När Gud blir människa i honom blir han ”en barmhärtig och trogen överstepräst” (Heb 2:17) som vill ge oss del av försoningens nåd. Under fastetiden som snart börjar får vi begrunda allt vad det kan innebära för oss som katolska kristna i Sverige idag.

Barmhärtighet är ett kristet grundord, som vill beskriva den kärlek som finns i Guds innersta och får honom att sända sin enfödde Son till oss för att rädda oss från synd och ondska. Gud böjer sig ner till de svaga och sårade för att hela och försona. Vi är alla i oändligt behov av Guds barmhärtighet, som Jesus Kristus har uppenbarat genom sitt liv och sina ord. Under detta Barmhärtighetens år vill Kyrkan hjälpa oss att ta emot Gud på ett djupare sätt i våra liv. Då kan vi också bli honom allt mer lika och i vår tur visa barmhärtighet mot dem som behöver den allra mest. Ur Jesu genomborrade hjärta strömmar den gudomliga barmhärtigheten ut – som vi ser på den heliga Faustinas berömda bild – och strålar ut över hela världen. Men barmhärtigheten måste också tas emot av villiga hjärtan, och därför måste vi alla öppna oss och låta den tränga in och förvandla oss.

Bikt är den gåva och det sakrament som hjälper oss ta emot Guds barmhärtighet på djupet. Dit får vi komma med all vår synd och skuld och lägga av oss den börda, som annars riskerar att göra livet omöjligt för oss. Jesus har just kommit för att förlåta syndare och leta upp de förlorade fåren. Hans stora glädje är att få förlåta oss och ge oss en ny chans i livet. I vår tid har syndamedvetandet ofta försvagats och avlösts av mer vaga skuldkänslor. Man har svårt att se vilka de konkreta synder är som man har begått, samtidigt som man är medveten om att allt ändå inte står rätt till. Därför behövs undervisning och en biktspegel, där man får hjälp att sätta ord på saker och ting. När vi får absolution, Guds förlåtelse, i bikten får vi börja om vårt liv på nytt som Guds älskade barn i hans fulla nåd.

Barnskap har vi fått del av redan i dopet, då vi blir Faderns älskade barn i Jesus Kristus. Vi har blivit Jesu sanna bröder och systrar. Då måste vi också leva som sådana. Bikten ger oss en möjlighet att förnya vårt liv, så att vi verkligen gör skäl för att kallas Guds barn. Vi har också fått kallelsen att vittna om Guds barmhärtighet genom vårt sätt att leva. Som döpta har vi fått Kyrkans uppdrag att vara levande vittnen, som sprider det goda budskapet, och levande stenar, som bygger upp Kyrkans gemenskap. Genom dopet har vi också fått del av Guds egen helighet som ett litet frö som kan växa och utveckla sig. Därför måste vi också leva ett heligt liv.

De heliga är de sanna kristna. Vi är tacksamma att en svensk kvinna under detta är kommer att helgonförklaras: Elisabeth Hesselblad som grundade en ny gren av den heliga Birgittas orden. Vi får se på henne som en pionjär för bönen och arbetet för den fulla kristna enheten.

Brödraskap och *systraskap* råder mellan alla döpta. Som katoliker tror vi att den katolska Kyrkan är det fulla uttrycket för denna djupa enhet mellan alla döpta. Kyrkan är vår moder som har fått Jesu uppdrag att bevara hans budskap oförvanskat och ge det vidare till hela världen. Jesus grundade sin Kyrka på Petrus och fortsätter att leda henne genom Petri efterträdare, påven. Därför är det en stor glädje för oss att påven Franciskus kommer att besöka Lund den 31 oktober. Många av er vill säkert ha möjligheten att välkomna honom till vårt land och få hans välsignelse. Han kommer hit för att betona det brödra- och systraskap, som också förbinder oss med de döpta i andra kyrkor och samfund. Den 31 oktober kommer katoliker och lutheraner att gemensamt minnas att det är 500 år sedan reformationen ägde rum. Då gick vi skilda vägar, nu söker vi med den Helige Andes hjälp att komma varandra närmare i dialog och samförstånd.

Botgöring är en viktig del av vårt kristna liv. I ljuset av historien, där vi kristna stridit med varandra och gjort varandra så mycket ont, måste vi alltid gå vidare i botens tecken. Reformationsminnet präglas därför av bot och besinning. Också i vårt personliga liv måste vi göra bot. Varje gång vi går till bikt åläggs vi en bot. Varje fredag är en bot- och fastedag, då vi minns Jesu lidande och död. I en tid av ohämmad konsumtion och hänsynslös exploatering av naturen kan man hitta nya former av botgöring. I sin encyklika *Laudatio sí* vill påven Franciskus hjälpa oss att se detta på ett tydligare sätt. Genom att dela med oss, och inte bara av vårt överflöd, kan vi bistå dem som lider nöd och ropar på vår solidaritet. Fastetiden är en botens tid, då vi får nåden att avstå från våra pengar, vår tid, vår egenvilja.

Bön är alltid en mätare på om vi verkligen tillhör Gud. I dagens evangelium får vi en underbar bild av detta i Hanna: ”hon vek aldrig från templet utan tjänade Gud dag och natt med fasta och bön” (Luk 2:37). Som döpta får vi dela Sonens bönerelation till honom som är hans och vår Fader. Vi kan bli kvar i denna börens förtrolighet under arbete och fritid, eftersom Fadern alltid ser på oss med sin barmhärtiga blick. Att be är mer att låta sig älskas och betraktas av Gud än att själv söka koncentrera sig. Så stor är Guds barmhärtighet mot oss, sina älskade barn. Låt oss därför finna vår stora glädje i att vara hans barn och få tillhöra Kristi heliga kyrka.

Med min välsignelse till er alla,

+Anders Arborelius ocd

Stockholm den 25 januari, Paulus' omvändelse 2016